

**TIBBİ UYGULAMA HATALARINDA YARGI ÖNCESİ ÇÖZÜM USULLERİ ve 663
SAYILI KANUN HÜKMÜNDE KARARNAMEDEKİ DÜZENLEMENİN
UYGULANAMAMA NEDENLERİ**

Yard.Doc.Dr.Serkan CİNARLI*, Dr.Aslıhan TEYİN**

*İzmir Üniversitesi Hukuk Fakültesi İdare Hukuku Anabilim Dalı Öğretim Üyesi

**Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Adli Tıp Anabilim Dalı Araştırma Görevlisi, İzmir Üniversitesi Sağlık Hukuku Yüksek Lisans Programı Öğrencisi

ÖZET

Yargı öncesi çözüm usulleri, dünyanın birçok ülkesinde sağlık alanında aktif şekilde uygulanan, tıbbi uygulamadaki anlaşmazlıkların yargıya intikal etmeden çözülmesi, böylece hem yargının iş yükünün azaltılması, hem sağlık çalışanı açısından zaman kaybının önüne geçilmesi, hem de hasta veya hasta yakınlarının çektikleri sıkıntıların karşılığında bir an önce belli bir tatmine ulaşmalarına olanak tanınması açısından oldukça önemli uygulamalardır.

Ülkemizde de 663 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile sadece sağlık hizmetine özel uzlaşma usulü düzenlenmeye çalışılmıştır. Bu usul ile hekimler, sigorta şirketleri, hasta ve hasta yakınları arasında uzlaşma sağlayan özel bir düzenleme getirilmesi planlanmış, ancak bu çalışmamızda belirteceğimiz çeşitli faktörler nedeniyle düzenlemenin uygulanması mümkün olmamıştır. Hatta öyle ki, kararnamenin ilgili maddesi yürürlükten kaldırılmıştır.

Günümüzde hekimlerin tıbbi uygulama hatalarından dolayı dava açılması ve tazminat ödeme kaygılarının, defansif tıp uygulamalarına yönelmelerinde itici güç olduğuna sıklıkla değinilmektedir. Oysa sağlık hizmetlerinin yürütülmesi sırasında meydana gelen hukuki ihtilafların, yargı öncesi çözüm usulleri ile çözümlenmesi son derece önemlidir. Yapılan bazı araştırmalar, yargı öncesi çözüm usulleri ile birçok ihtilafın, dava açılmadan çözümlenebildiğini göstermiştir. Bu durumun defansif tıp uygulamalarını azaltacağı düşünülmektedir.

Bu çalışmamızda, ülkemizdeki tıbbi uygulamalarda mevcut yargı öncesi çözüm usulleri ile uzlaşmanın önemi ve özel düzenlemeye olan ihtiyaç üzerinde durulacaktır.